

Autobus

Njen rad počinje u deset sati uveče. U fabriku odlazi autobusom. Uvek se trudim da sedem iza nje. Jednom je u razgovoru sa nekim čovekom kraj sebe rekla da je ekonomista. To je sve što sam saznao. A konduktor da znak, šofer se okreće i pogleda nas kroz prozorče. „Krećemo“, više. Polazi tačno u pola deset. Radnici razgovaraju. Huka motora.

Onda po crnim staklima sa strane počnu da jure prazne ulice. Strahovito jure. Bljesne svetiljka. Krovovi se pretvaraju u jedan, medjuosobnim srašćivanjem. Samo su njena ramena nepokretna.

Huka prestaje, ona se okreće, uzmem je za ruke. Vrtoglavlo ustrčimo uz neke lude stepenice. Šume tumaraju brdom. Da bih je sakrio, plastove premestim na obalu. Pola deset je, krik nem, sad će da svane. Poludim od straha. Reka mi smeta. Ruka mi brana postane, pa prste zarijem u drugu obalu.

Ibezumljen, viknem: pola deset. Još samo sedam sati pa će da svane; jutro da mi je odnese. Drhtim: sakri je od zore. Šume tumaraju nebom.

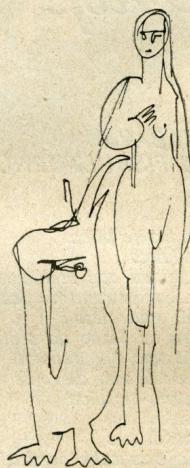
Izvadim sat, iščupaću kazaljke. Sekundaru, ona najviše žuri. Poturim prst. Stigla je do njega i uprla u kožu ostrinu noža. Koža je prsla. Išla je dalje. Do kosti. Krv je preplavila cifre. Prereže kost, onda nokat. Otpadne kotur od mesa. Poturim drugi prst. Isto. Isto. Prstima bez noktiju zgrabim kazaljku. Novili pet kolotova. Onda elipsa. Dlan. Nemam više šaku, presečen je zglob. Ruka nestaje prema laktu. Do ramena.

Pustim devojku iz zagrljaja pa sat zavitam u reku. Svanulo je. Hteo sam da poludim od straha. Plakao sam. Bez ruke. Stomljen. Vikao sam oba lama. Zar samo sedam sati?

Huka motora je sasvim prestala. Uvek pričekam da ona prva izadje kako bih je duže posmatrao. Radnici ulaze u fabriku. Para se oko sijalica pretvara u dugu. Ona odlazi prema vratima. Sada je devet i četrdesetpet. Njen rad počinje u deset.

Večeras, kažem u sebi, iskopaću oči.

Aleksandar KRON

MRTVO RODJENJE

Ovo je mesto u kome ste rođene
uz lavež pasa:
Ulice su bile puste, a noć je
pevala himnu jednog rodjenja,
tamnog
da bi shvatilo svetlost,
svetlog
da bi videlo tugu,
tužnog
da bi upoznalo život.

Radujte se ulice mojega lutanja —
lavirinti mojih snova
u kojima je sve tako
tako lepo:
i dve tri svetiljke u noći
i pesma jednoga radjanja.

Umrite pesme beskrajnog čutanja
u ovome gradu.
Na vašem će grobu jednom zajedničkom
usahnuti suze nekoliko ljudi
i jedan požuteli list života
otrgnuće vetrar
sa vaše humke, ukrašene malim
vencem samilosti, oreolom noći
zvezdama praštanja.
Umrite pesme gorkoga saznanja.

PAVLE MAMON

A. OPREŠNIK:
ŽETVA NA OKRUGLICI

Gojko JANJUŠEVIĆ

*
Sve ove balade pišem tebi Nevena

Da znaš favoriti i naricati
Da vjeruješ u kamenje koje je hraniло mnoge ljubavi

Da znaš to kamenje ima svoju posebnu draž
Jer kamenje je rana moje jedine mladosti
Mladosti kad gora lista svakoga proljeća
Jer to je kamenje majčino mljeko borova
Jer kamenje je blagoslov dlanovima seljačkim.

Od kad sam prvi put osjetio njegovo oštvo milovanje
Znam niko nema ljubav tu da uništi.

Jer ona je pozajmila deo njegove čvrstine
Govori otvoreno i kamenom u ime vernosti.

Da. Djevojke kod nas rijetko ostavljaju mladiće
I sve se ljubavi u grobu završavaju

Jer to je veliki zakon kamenja našega.

A grob je opet za nas veliki blagoslov i utjeha.

Kad odemo kamenje će nas pozdraviti ko svoju djecu
Njegove bore nasmiješiće naše lice

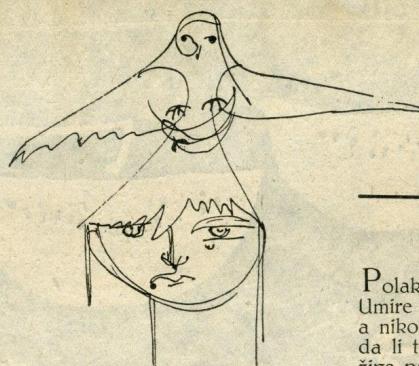
Zar ne znaš kakva je nježnost staračka?

I tu ćemo saviti svoje gnijezdo

Neveno koju sam ukrao da ispunim mene
a mene opet nema.

Ti neprijavljeni ni u jednoj opštini ljubavi

Ti koja sa mnom ideš tamo gde te ni ja neću pronaći.

TREBA NEŠTO REĆI O OBIČNOM LISTU

Polako umire čovek
Umire osmeh slike na zidu
a niko ne zna
da li to čovek ili slika
žive poslednjim dahom lepote
i da li čovek ima
ili je imao reći više
o sebi
o svom zelenom listu života.

Ne znam kako da nazovem ovu smrt
i taj mrtav pogled slike na zidu
Ne znam kako da zatužim za nečim
što više nema života i ne znam
kako da sačuvam uspomenu o
zelenom listu otkinutog čoveka.

EMIN ILJAMI

